

гърбѣхъ на длечъ отъ по гъстѣтъ облаци и на които свѣтлината са борѣше съ свѣтлината на Лувата. Слѣдъ нѣколко затрудненія тѣ стигнахъ на първия си път. Тамъ намѣрихъ колата си поправену доста щото да могатъ да са вържатъ, и конярѣтъ когото отъ далечъ чувахъ бѣше са моляше на Херкулеса да му подаже дѣ са господаритѣ му.

Напразно са старасио Главкъ за да одушеви отпадналия духъ на Юна; той самъ не можеше да са възвърне предишната си веселостъ. Стигнахъ до градскитѣ врата, и когато тѣ сѣ отваряхъ едно носило, носимо отъ робы чакаме предъ входа.

— Никой не може да излѣзе по този часъ, извънъ стражѣтъ на челоуѣка който бѣ въ носилото.

— Освѣтъ мене, отговори единъ гласъ, който смути слуха на любовницѣтъ. Азъ отивамъ на виллата на Мариа Полибія. Ще са върна подиръ малко. Азъ сѣмъ Арбакъ Етиптинитѣ.

Туй ние разрѣши сумнѣніята на стража, и носилото миеж покрай колата на любовницѣтъ.

— Арбакъ по този часъ! мислахъ че още лежи боленъ. Дѣ ли отива? Защо излѣзва отъ града? думаше Главкъ.

— Бѣдствіе! Отговори Юна като заплака съ сълзи, сега още не са уголѣмива въ душата ми предчувствіето на бѣдствіа. О, богове опазете ми . . . поше (приложи тя въ себе си) опазете ми Главка.



ГЛАВА 10.

Притежательтъ на огненния поясъ и вѣщицата.

Орисницата пише съ червени черты рѣшението си, но кой го чете?

Арбакъ са побави за да отиде при вѣщицата на Везувій като чакаше да премине бурята и покровителството на ношния мракъ. Носимъ отъ най вѣрнитѣ си робы, на които са повѣрваше въ най тайнитѣ си ходѣнія, той лежеше въ носилото, дѣто са радваше на ума си, че ще насыти пламенната жажда на отмѣстваньето и на страстѣта си. Пятытъ бѣше толкози кжъ защото робытъ вървѣхъ бърже като катѣры, заради туй Арбакъ стигна слѣдъ малко до единъ тѣсенъ и труденъ път, който чрезъ лозя водѣше направо въ пещерата на вѣщицата. Този път не можихъ да намѣрихъ любовницѣ-